

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἔνατον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνθακόσα τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κί' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλῃ.

Μὰν σήμερον ὀκτώ,
τὸ κεφάλι σας πικτό.

Σαράντα πέντε δὴν ὀκτακόσα,
Βουλῶν ἐκτάκτων ἐκτακτος γλώσσα.

Φαδοιλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. —

Καὶ πάλι καλῶς ὦρισε,
Σεβὰχ θαλασσινέ,
ποῦ τὴν Χαλέπα 'γνώρισε
καὶ τὸν Σιμπιλ-Χανέ.

'Στὰ χρόνια τὰμνημόνευτα,
κολληγὰ φουκαρά,
ἐσὺ μ' εὐκολοχώνευτα
'δρουσίστηκες νερά.

Τὴν γῆν ἀφήσας τὴν σοφὴν
'πῆγες ἄλλου κί' ἐπάχυνες,
ἀλλ' ὅμως τὴν ἐπιστροφὴν
γιατί τὴν ἐπετάχυνες;

Καλῶς τὸν τὸν Βεγγάζιο, καλῶς τὸν Χαλικούτη
'στὸν τόπο μας τὸν κουζουλό,
ποῦ πῆζει καθενὸς μὲχλὸ
καὶ γίνεται κουρκούτι.

'Ὡς Κολόμβος φοβερός καὶ σὰν θαλασσομάχος
τὸ χῶμα ξαναπάτησες τῆς γῆς τῆς ἀρουραίας...

ἔκανες 'λίγο μάγουλο, 'πῆρες καμπόσο πάχος,
καὶ τώρα τὸ στηλιάρι μου θὰ 'βρίσκη 'λίγο κρέας.

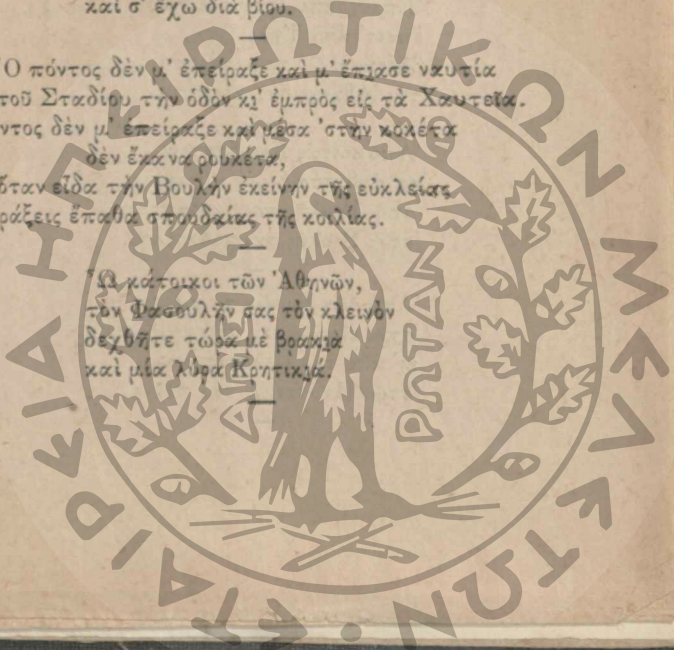
Βλέπω καλὰ πῶς 'πέρασες,
παιδὶ τοῦ Μάρκου Πόλου,
κί' ἔμαθα πῶς δὲν 'ξέρασες
'στὴ θάλασσα καθόλου.

'Βρῆκες σὰν γάλα τὸν γιγλὸ,
γόνε γονῆς ὀλβίου,
καὶ τώρα σὲ καταφιλῶ
καὶ σ' ἔχω διὰ βίου.

Φ. — Ὁ πόντος δὲν μ' ἐπείραξε καὶ μ' ἐπῆρσε ναυτία
μὲς 'στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κί' ἐμπρὸς εἰς τὰ Χρυσεῖα.
'Ὁ πόντος δὲν μ' ἐπείραξε καὶ μὲς 'στὴν κολέα
δὲν ἔκανα ρυκέτα,

πλὴν ὅταν εἶδα τὴν Βουλὴν ἐκείνην τῆς εὐκλείας
διαταράξεις ἐπαυὰ σπουδαίας τῆς κοιλίας.

'Ὡς κατοικοὶ τῶν Ἀθηνῶν,
τὸν Φασουλὴν σας τὸν κλειγόν
δεχθῆτε τώρα μὲ βραχία
καὶ μὴ ἀδρα Κοητικία.

Φέρτε με 'στὰ τεμένη σας
με κυνικοῦ φανάρι,
διάλε τσ' ἀποθαμμένοι σας,
διάλε τσ' ἀπομεινάραι.

Τὴν κεφαλὴν μου στέψατε με δάφνας καὶ κοτίνους,
καθίστε με σὲ Στάδιον, σὲ θώκους μαρμαρίνους,
νὰ δῶ μεγάλους ἀθλητάς
τοὺς παῖδας τῶν σχολείων,
καὶ νὰ τοὺς στέψω νικητάς
κὶ ἀγγέλους μεγαλείων.

Νὰ προσκυνήσω Βασιλεῖς,
νὰ ψάλλω βασιλίσκους,
ν' ἀγωνισθῶ σὰν Φασουλῆς
σὲ δρόμους καὶ σὲ δίσκους.

Νὰ προσφωνήσω μέτωπα πολιτικῶν ἐρίτιμα,
καὶ δισκοβόλος μὲ τιμὴν
νὰ προκαλῶ τὴν συνδρομὴν
τῶν προσφιλῶν Δυνάμεων εἰς τοῦ Κιρκιῆ τὸ ζήτημα.

'Στὰς Θήβας ὁδηγεῖτε με κὶ ἐκεῖ πρὸς τὴν Λαμίαν,
καὶ ψάλλων καὶ χειροκροτῶν
νὰ δῶ γυμνάσια στρατῶν,
καὶ νὰ γυρίσω κάθιδρος 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

'Στὸν πατριώτην Φασουλῆν
ἐφέδρου βάλετε στολὴν,
καὶ καρβάναν δώστε του κὶ ἀμπέχωνον κὶ ἐρέαν,
νὰ φύγῃ γρήγορος ἄλλου,
εἰς τὴν Λαμίαν, 'στὸν Γαλοῦ,
'στὰς Θήβας, 'στὴν Κορέαν.

'Στὸν πατριώτην Φασουλῆν
ἐφέδρου βάλετε στολὴν,
καὶ φερετέ τον πᾶνοπλον μὲ σάκκους, μὲ φυσίγγια,
καὶ μ' ἀρειμάνιον θυμόν,
νὰ τραγουδῇ τὸ μεθ' ὕμνων,
πίνων 'στοὺς καφενέδες σας νερὰ τερψιλαρύγγια.

'Ὁ Περικλῆτο προσφιλεῖ,
'στὰ δύο μάγουλα γλυκὰ
φίλα τὸν φίλον Φασουλῆ,
τὸν ταξιδιώτη τὸν βροχῆ.

'Επειτ' ἀπὸ Μπουτσουναρία,
ἔπειτ' ἀπὸ Ψηλορείτην,
βλέπω πάλι τὰ φανάρια
τῆς Ἀθήνας σας, κοπρίτη.

'Απὸ κοίτας Κορυβάντων
κὶ ἄφθαστα βουνὰ γιγάντων
'στῆς Βουλῆς τὴν βροχάτιλα,
'στῆς Βουλῆς τὴν ποδαρίλα.

'Απὸ τῶν βουνῶν τὰ χιόνια
'στῆς ἐλγῆς καὶ 'στὰ κορδόνια,
κὶ ἀπὸ τὴν Πελεκαπίναν
'στὼν Παυσανίων τὴν πεῖναν.

'Απὸ τόσας πρασινάδες
κὶ ἀηδόνων πατινάδες
'στὰς εὐμόλπους ἀηδόνας
τῆς Ἐλγῆς καὶ τῆς Κορδόνιας.

'Απὸ τῶν κάμπων τὴν σιγὴν
κὶ ἀπὸ τὰ Μονοκούμαρα
'στῆς λογοδιάρροιας τὴν γῆν
μὲ τὰ μεγάλα φούμαρα.

Μέσ' ἀπὸ πύργους Κρητικούς
Δογῶν Κανταλοναίων
'στοὺς πύργους τοὺς φανταστικούς
ρητόρων Ἀθηναίων.

'Απὸ πυκνῆς βλαστήσεως τοσαύτην ποικιλίαν
'στῆς ξηραίας τὸν πηλόν,
κὶ ἀπὸ τὸν μέγαν Ὀμαλόν
εἰς τὴν ἀνωμαλίαν.

'Απὸ τῆς Χαλικούτισαις εἰς τὰς κομπᾶς Ἀθίδας,
κὶ ἀντὶ μαλλιά καὶ γένεα
Χοντζάδων ἀσημένια
τοῦ Θωδωράκη τὰς λευκὰς κυττῶ παραγναθίδας.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν ἀπὸ Χαμάμ-Σοκάκια
κὶ ἀπὸ Σοφτάδων ἀντερὰ 'στοῦ Ράλλη τὰ σακάκια.
Κὶ ἀπὸ τὴν βράκκα τὴν πλατεία,
τὸ Κρητικὸ σαρδί,νι,
'στὴν ρεδιγκότα τὴν στακτιά,
'στοῦ Κόντε τὸ σακαπίνι.

Σ' ἐπόθησα, Σιμπιλ-Χανέ...
τὸν Κρητικὸ τὸν καφφενέ
ποθῶ τοῦ Ποθουλάκη,
μὰ καὶ τοῦ Προγουλάκη.

Ποῦσαι σύ, Κουκουναρᾶ;
ποῦ Μαλάξ καὶ Ἀκρωτήρι;
ποῦ κρουστάλλιναν νερά
καὶ τὸ χέρι γιὰ ποτῆρι;

'Απὸ τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης
πάλιν τῶν κλεινῶν πολιτῆς
μέσ' στὰ Πικραμέντα τρέχω
κὶ ἔντα λένε δὲν κατέχω,
κὶ ὄρκο πιάνω 'στὴ λαλᾶ μου
πὼς θὰ γκάψουν τὰ μισαλά μου.

Πάλιν 'στῆς Βουλῆς τὰς θύρας
χασομέρης θεσιθήρας
πέρνω τὸν ἀέρα μου
καὶ κουνῶ τὴ χέρα μου.

Μέσ' 'στὸν κῆπο τῆς συχνάξω
καὶ 'στοὺς ρήτορας φωνάξω:
κατεβάστε, πατριῶται,
τὴ φωνή σας, τὰ ξεράδια,
καὶ σὰς ἔφερα νὰ τρώτε
τουφερώτατα κουράδια.

Π.— Ψάλλε με λύρα Κρητικὴ
σὲ Πανελλήνων πλήθη
πὼς ἐλγῆς ἢ τακτικὴ
κὶ ἔκτακτος συνεκλήθη.

'Ιδόντες τοῦ Συντάγματος τὸ τριανταεπτὰ
καὶ προκοπῆς τεκμήρια παρέχοντες ἀπτά,
θέσαντες πάλιν ὑπ' ἀμύων τοὺς στόλους δικροῦ,
καὶ βλέποντες μετὰ χολῆς
ὅτι τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς
κακὸς μπελᾶς μᾶς ἐγίνε καὶ σκόλοψ ἐν σαρκί.

Μὲ λόγους ὠριμάσαντες
ἄωρους ἀμπελώνας,
λαμπροὺς προτομιμάσαντες
τοὺς Σχολικοὺς ἀγῶνας.

Θύσαντες κὶ ἀπολέσαντες
κὶ ἐφέδρους προσκαλέσαντες,
καὶ τούτους νῦν ἐνδύσαντες μὲ σάκκους καὶ σκελεάς,
γελῶντες πᾶσαν ἀπειλήν
καὶ στήσαντες πρὸς τὴν Βουλὴν
ἵππους Κολοκοτρώνηδων καὶ περιεφρακίας.

Ἐξάρντες τὸ φρόνημα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
τὰ δόρατα κροτήσαντες,

τοῦ Κόντε δὲ ζητήσαντες
εὐθύνας εὐθυνῶν,
κὶ ἐγγράφων ὄγκους μυστικούς, μὰ καὶ Ρωμάνων νότες,
ποῦ κὶ οἱ καλοὶ μας γείτονες τὰς εἶδαν κεχηνότες.

'Ἡλὰ πηδῶντες ἄλλατα,
τελοῦντες Ἀνθεατήρια,
καὶ στήνοντες ἀγῶνα
κοντὰ σ' ἀφοδευτήρια.

Πρὸς τᾶνω καὶ τὰς χεῖρας μας καὶ τὰς καρδίας σχόντες
καὶ ἱκανοποιήσαν λαμπρὰν γιὰ τὸν Κιρκιῆ τυχόντες,
καμμάκι δὲν ἐδέχθημεν μικρὰν ἀναβολὴν,
εἰς ἔκτακτον δὲ σύνοδον ἀναλομένην Βουλὴν,
ἵνα καὶ πάλιν φέρωμεν τὰ στρατιωτικά,
τὰ τᾶσον ἐθνικά,
πρὸς δὲ νὰ συζητήσωμεν μ' ἐκείνη κατὰ κράτος
καὶ τὰλλα μακαρίτικα,
ποῦδαν τὸ οὖς προώπισ
ὡς ἀν' ἐπτανηνίτικα.

Κὶ εἰς ταύτην προσελεύσω πᾶς ὁ μὴ κατακλιτῶν
καίρων εἰς λογοπράλην,
Προεδροὺς δὲ καὶ πάλιν
προτείνωμεν τὸν Τσικρολαμπῶν, τοῦ Κόντε τὸν Χατζητικῶν.

Φ.—Τοῦ κάκου... γιὰ τῆς κούτρας μας δὲν εἶναι θεραπεία,
σοῦφερα, Περικλέτο μου, καὶ ἴλιγη χαρουπία,
τῶν χαρουπιῶν ἀφέψημα, ποτὸν δροσιτικώτατον,
ἀλλὰ καὶ εὐκοιλιώτατον.

Καὶ δῶσε, φίλε ποθητέ,
νὰ πιοῦν καμπόσοι βουλευταί.
Τότε περὶ κενότητος συχνὰ θὰ συζητοῦν
καὶ ψηφοφόροι δύσπεπτοι θὰ τοὺς χειροκροτοῦν.

Ὁ Φαδουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς μὲ ταμπουρά καὶ βράκα
λένε τραγούδια τῆς Βουλῆς καὶ κάνουν πατατράκα.

Π.— Δύο τῆς Ἀθήνας βλάκες
ἔβαλαν φουφοῦ λὰ βράκες,
καὶ μὲ Κρήτης ταμπουρά
τραγουδοῦν, Βουλὴ κυρά,
τῆς καινούριας ὁμορφιάς σου, τὰ καινούρια σου τὰ κάλλη,
καὶ σοῦ φέρουν γιὰ τὰ νεῦρα ἴλιγο βρωμιούχον κάλλι.

Ἦλθε πάλιν ἡ Βουλὴ
μὲς ἑστὸ καλοκαίρι,
κούκων λεγεῶν λαλεῖ
καὶ στριγγλίζουν κουζουλοὶ
ντάλα μεσημέρι.

Δῶμ' ἀνοίγει λατρευτόν,
δῶμα λόγων τορνευτῶν
σὲ καιροὺς ὠρχίους,
καὶ σκαμνιά τῶν βουλευτῶν
πιάνουνε κορέους.

Ἦλθε πάλι μὲ μπουρί
νὰ κεντρίσῃ βούδια,
βγαίνουν κλέφταις ἑστὸ κλαρί
καὶ ἔνοπλοι παντοῦ χοροὶ
καὶ βροντῆς τραγούδια.

Φ.—Ἐρχομαι σκέψεις, μάννα μου, καὶ γνώμας νὰ μορφώσω
ἑστὴν δρᾶσιν τὴν ἀκμαίαν...
ἑστὰ κεραμίδα τῆς Βουλῆς θ' ἀνέβω νὰ καρφώσω
τῶν ἔργων τὴν σημαίαν.

ἑστὰ κεραμίδα τῆς Βουλῆς θ' ἀνέβω νὰ τὸ τσοῦζω,
καὶ ἑστὴν κυρίαν Μιχαλοῦ
καὶ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Γαλοῦ
σὰν Χόντζας ἀπὸ μιναρὲ τὴν ἐκτακτον θὰ σκούζω.

Ἐκτακτος Βουλὴ, μητέρα,
καὶ ὅλων τῶν ἐκτάκτων πέρα
δὲς καὶ τρεῖς ἐκτακτοτέρα.

Ὅλα τῆς σπουδαιότερα,
τῶν τακτικῶν ἀνώτερα
καὶ εἰς τάξιν τακτικώτερα
καὶ ἐκτάκτων ἐκτακτότερα.

Ἦλθε πάλ' ἡ συνετή....
νὰ καινούρια τελετὴ
μὲς ἑστὴν τύση ζέστη,

καὶ ὁ κυρίαρχος κροτεῖ
καὶ νεκρὸς ἀνέστη.

Κόσμος γύρω τῆς στρεβλῆς
σὲ θεσμοὺς χορεύει,
ταμπουράς ἤχει καὶ αὐλὸς,
ὁ δὲ κύριος Τραυλὸς
πάλιν προεδρεύει.

Ἦλθε πάλιν ἡ γλωσσοῦ
μετὰ ζήλου περισσοῦ,
μὲ σοφίας κρούπιζα,
καὶ ἑστὴν πόρτα τῆς φυσῶ
καὶ χαρούμενος μασσῶ
Κρητικὰ χαρούπιζα.

Μπαίνει καὶ ὁ Μητροπολίτης μὲ τὴν Σύνοδον κοντὰ
καὶ Μινίστροι μπαينوθαίνουν μὲ σπουδαῖα τρικαντά.
ἑστὴν γραμμὴν ἐφέδρων σμήνη
μ' ὁλοκαινούριας στολαῖς,
ἀγασμός θὰ ξαναγίνη
καὶ θ' ἀγιάσῃ κεφαλαῖς.

Ὅλους μας τοὺς διαβασμένους καὶ ἕναν καὶ ἄλλον Ὑπουργὸν
διάβαστους, Μητροπολίτη,
τοὺς ἐδιάβασα καὶ ἐγώ,
ποῦλθα τῶρ' ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Σὺ ράντισε κατὰ γραμμὴν
τὴν κεφαλὴν τῶν τὴν θερμὴν,
καὶ λέγε τοὺς: εἰρήν' ὑμῖν,
καὶ ἔμετς νὰ κράζωμεν: ἀμὴν.

Τὰ πνεύματα τὰ πονηρά
νὰ βγοῦν ἐξ ὅλων τῶν τραυτῶν
καὶ νὰ μπουν ὅπως μὲς φορὰ
ἑστὸς χοίρους τῶν Γαδάρηων.

Π.— Εἶδα πάλιν τελετάς,
ποῦ σὲ κάνουν καὶ πετᾶς
μὲς ἑστὸ Πόρτ-Ἀρθοῦρ τὰ κάστρα, ἑστὸ Τσίν-Τσόν, ἑστὸ
[Φάου-Τσού,
καὶ ἀνεβαίνει κατεβαίνει τῶν Ρωμηῶν ἡ Πιπιτσοῦ,
ἀνεβαίνει κατεβαίνει
τὰ βρακιά τῆς λύνει δένει.

Πάλι τῆς εἶπαμε πολλά,
πλὴν τοῦ κεφαλί καὶ μολά.
Εἶδες ἀντίχους κορυφὰς,
τοῦ κράτους τὸ Συμπύλ-Χανέ,
καὶ τῶρα πάμε νὰ τῆς φᾶς,
βρε Φασουλῆ Γαδάρηνέ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βαρθελεμῆ τοῦ Γάλλου, ποῦ πνεῦμ' ἀρχαῖον πνέει,
ποῦ σπουδαῖον ἔργον «Ἀθῆναι καὶ Ἀθηναῖοι.»
Ὁ Πτ Βασιλειάδης μετέφρασε σὰν Γάλλος
καὶ ἐκδίδει ἐν Λειψία τὰ μάλα φιλοκάλως.